Proč ne

„dobrý den paní učitelko.“ „Dobrý den Sáro posaď se.“
„tak proč jste si mě zavolala?“ „Protože jsem včera viděla jak se klepeš, a jen se chci zeptat jestli je všechno v pohodě?“ „Ano všechno je v pohodě ,to se mi děje jen když jsem ve stresu ale jinak je všechno v pohodě.“ „Dobře můžeš jít.“ „Dobře naschledanou paní učitelko.“

Tohle byl ten moment kdy jsem skoro řekla vše co se děje u mě doma.“
U mě doma to nebylo vždy tak hrozný ale když si máma našla nového přítele věci nového přítele věci se rychle začali měnit.
Matky přítel budeme mu říkat David začal matku bít .Ze začátku bil jen matku ale pak začal bít i mě.
A když jsem se pokoušela někomu říct nešlo to myslím že to bylo ze strachu že na to David přijde že jsem to někomu řekla. Tak jsem to nikomu neřekla.
Ale pak to začalo být ještě horší začal házet talíře příbory, vše co bylo po ruce.
Jmenuji se Sára a tohle je můj příběh.

Kapitola 1

Byla jsem normální třináctiletá dívka z Berlína. Do Berlína jsme se nastěhovali v roce 2003 když mi bylo 6 let. Předtím jsme bydleli v Jilemnici, to je malé město v Krkonoších.
Pro mě to bylo těžké jet do jiného státu hlavně když jsem tam již nastoupila do školy, přesněji na základní školu Janna Harracha. Ale já neměla na vybranou, a tak jsme se jednoho dne zbalili a jeli jsme do Berlína. Jo a do Berlína jsme jeli za matčiným novým přítelem. Byla to dlouhá cesta matka mi celou cestu říkala „Neboj se němčina je lehkej jazyk ,a hlavně tam budeme mít více možností.“
Upřímně nevím jaké možnosti myslela doslova jsme tam bydleli v panelácích které smrděli výkaly a alkoholem.
Potom co jsme přijeli jsem se zděsila a říkala si „V tomhle budu muset bydlet“ ale matka znovu řekla že to tu bude lepší ale já jsem byla přesvědčena o opaku.
Potom jsme všechno z auta vzali a šli jsme do našeho bytu kde už čekal matky přítel, a samozřejmě já jsem ho nikdy neměla ráda bo jsme se kvůli němu musili odstěhovat z malého

města kde to bylo krásně do paneláku v jiný zemi kde to smrdělo, a nebyl tu žádný čistý vzduch.
A nejhorší byla škola bo jsem vůbec neuměla německy, a tak to bylo peklo.
Když jsem poprvé vešla do třídy všichni se na mne koukali a bylo hodně stresující, a potom chtěla ať se jim představím ale ja furt neuměla německy tak jsem tam jen stála a chtěla zmizet. Když jsem po škola šla domů tak mě zastavili nějací starší kluci mylím že jin mohlo být tak třínáct nebo čtrnáct ale nevím, ale začali něco pokřikovat.
Samozřejmě já neuměla německy takže jsem jim nerozuměla ale myslím si že to byli nějaké vísměšky tak jsem kolem nich prošla a bezpečně jsem došla domů.
Ale doma mě čekal matky přítel neboli David ten na mě začal křičet protože jsem ještě neměla vybaleno. Nevím proč na mě řval bo jsem neměla žádný čas si vybalit ale jemu to bylo jedno, a pak mě